

[Kirkeministeren.]

den Opvarmning, han i øvrigt maa have for Familiens Skyld. For dette særlige Paa- læg har Præsterne en lille Godtgørelse fra et Par Hundrede til seks Hundrede Kroner. Det fastsættes for en Aarrække ad Gangen. Jeg har imidlertid igangsat en Undersøgelse af, om det ikke var muligt at give, om jeg saa maa sige, en Slags Tillægsbevilling for indeværende. Finansaar paa dette Omraade. Ærede Medlemmer ved, at Præsternes Løn- ninger kommer dels fra de gamle til Præste- embederne henlagte Midler, dels fra en Lands- kirkeskat. Denne Landskirkeskat fastsættes i Begyndelsen af Aaret og paalignes saa Aaret igennem efter de almindelige Regler. Den er i Fjor fastsat til 4,1 Mill. Kr. Vi plejer at være noget forsigtige ved Fast- sættelsen af denne Landskirkeskat og vil gerne sørge for, at der er en Margen for paakommende Tilfælde, og jeg tror, vi har gjort det ogsaa i Aar. Det skulde glæde mig, om de Undersøgelser, jeg har sat i Gang, vilde gøre det muligt for mig at give denne lille Ekstrabevilling, selv om jeg, hvad jeg gør opmærksom paa, er bundet inden for Lovens Satser og inden for det Beløb, som viser sig at være til Raadighed.

Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit udtrykte sin Glæde over, at Kirke- ministeriets Budget var blevet lidt større, og henviste til de Bevillinger, som de to sidste Kirkeministre havde opnaaet til Hovedstandsættelse af Kirker. Denne Glæ- de deler jeg. Naar jeg nævner det her, er det kun, fordi jeg vil gøre opmærksom paa, at disse Tilskud ikke uden videre kan be- tragtes som Tilskud til Folkekirken. Vore gamle Landsbykirker er, foruden en Del Borge og ganske enkelte Købstadhuse, de eneste Bygningsmindesmærker, vi har fra Middelalderen. De bør holdes i Hævd, og det er en Samfundsopgave, som det er natu- rligt, at Staten er med til.

Socialministeren (Laurits Hansen): Det ærede Medlem Hr. Sneum rejste Spørgsmaal om, hvorvidt der gøres nok fra offentlig og privat Side med Hensyn til Beskæftigelse af invaliderede Personer. Jeg kan her op- lyse, at Ministeriet det sidste Aars Tid har arbejdet med dette Problem, idet man har været opmærksom paa, at den Arbejds- anvisningsvirksomhed, der har kunnet ud- øves af Invalidforsikringsretten, har været af meget beskedent Omfang, hvilket bl. a. skyldes, at det er yderst vanskeligt, for ikke at sige umuligt, for et Centralorgan i Hoved- staden at holde Forbindelse med Arbejds- mulighederne og de enkelte Invalidere ude

i Landet. Baade af Hensyn til de invali- derede og af Hensyn til det offentlige Ud- gifter til Forsikring og Forsorg har man ment, at det er det offentlige Pligt at søge nye Veje til at faa disse Mennesker ud i produktivt Arbejde. Man har derfor for- søgsvis valgt den Fremgangsmaade, at man først lader en Del af disse Personer faa en Op træning ved særlige Beskæftigelsesfor- staltninger, der nu er godkendt for for- skellige Byer i Henhold til Beskæftigelses- loven, og ved disse beskæftiges alene arbejds- løse, som paa Grund af Invaliditet eller Syg- dom er slaet ud. Naar de fornødne Erfar- inger med Hensyn til disse Menneskers Arbejdsevne er indvundet gennem Beskæf- tigungsforanstaltningerne, er det Hensigten, at de særlige Afdelinger af Arbejdsanvis- ningskontorerne, som tager sig af Henvis- ningen til disse Foranstaltninger, skal søge Føling med det private Erhverv og Kom- munerne med Hensyn paa at faa disse Mennesker ud i normalt Arbejde. Jeg er opmærksom paa de Vanskeligheder, der rejser sig, men jeg haaber, at Arbejdet maa møde den Velvilje det fortjener.

Jeg er i øvrigt enig med det ærede Medlem i, at ogsaa Statens Institutioner har Forpligtelser paa dette Omraade, og kan udtale, at vi har Opmærksomheden henvendt ogsaa paa denne Side af Sagen. Det har været Tanken, at en eventuel ny Henstilling om Ansættelse af invaliderede Personer i Statens og Kommunens Tjeneste skulde støttes af et personligt Arbejde fra Arbejds- ministeriets Beskæftigelsescentral, idet man maa være klar over, at der her foreligger et Problem, som bør søges løst af de to nu adskilte Ministerier, Arbejdsministeriet og Socialministeriet, i Forening.

I det hele vil jeg mene, at hvis den offentlige Arbejdsanvisning, som Staten nu har faaet en forøget Indflydelse paa, har Held med sig i Arbejdet, vil der sandsynlig- vis ad denne Vej kunne løses en Række Opgaver, baade for Invaliderne og for andre Grupper af Personer, der af særlige Grunde har vanskeligt ved at faa Arbejde.

Det ærede Medlem refererede i øvrigt til en Artikel i Vanførebladet, hvor man har udtrykt sin Utilfredshed med, at der om de Personer bruges Ordet „arbejds- hemmede“. Jeg synes i og for sig, at det er et meget godt Samlebegreb for de mange forskelligartede Grupper af Personer, som det her drejer sig om, idet det ikke alene er de egentlige Invalidere, som har vanskeligt ved at finde Arbejde, men der findes ogsaa mange langvarigt arbejdsløse med andre fysiske og psykiske Lidelser. Men man skal